

1.

Weg moet ze. Snel maakt Milou het poortje open.
Het vakantiepark is te klein voor haar. Telkens dezelfde kinderen. Die telkens Nee zeggen.
Ze heeft het zo vaak geprobeerd, opnieuw en opnieuw.
Als ze verstoppertje spelen: 'Ik doe mee.'
'Nee.' Het antwoord komt tegelijk uit al hun monden.
Als ze daar zomaar wat staan: 'Kom, we doen tikkertje, jij bent 'm.'
'Nee.' Weer als uit één mond.
Als ze touwtjespringen: 'Mag ik meedoen?' Meteen springt ze tussen hen in.
'Nee, nee.'

En zojuist kwam ze bij het speelveld. De kinderen stonden bij elkaar. Toen Milou 'Hoi' en 'Bonjour' riep, zeiden ze niets terug. Ze keken zelfs niet naar haar. Alsof ze niet bestond. Boos en verdrietig begon ze te rennen. Naar een plek waar het wel fijn is, buiten het vakantiepark.
Maar voorbij het poortje zijn gewoon bomen, struiken en paadjes.
Milou rent verder.
De berg op. Langs een huisje. Niemand te zien. Geen hond die blaft.
Nog steeds holt Milou. Een zandweg naar beneden. Haar voeten rennen bijna voor haar uit.
'Ho, stop.'
Ze kan niet eens meer stoppen.
'Stop, ho!'
Te laat. Ze botst en wankelt. Een oude vrouw grijpt haar vast. Samen wankelen ze, maar ze vallen niet.
Milou kijkt naar de hand van de vrouw op haar arm.
De wijsvinger. Die is er niet.

2.

‘Je laat me schrikken.’ De vrouw kijkt boos.

Jij botste ook. Milou durft het niet hardop te zeggen.

‘Ik moet even bijkomen van de schrik.’ De vrouw wijst naar een bankje.

Milou hoort de vrouw ademen en zelf hijgt ze ook.

Van het rennen, van de botsing en van de boosheid op de kinderen daarginds.

Rondom hen zijn heuvels met hier en daar witte rotsen.

Ze wordt vanzelf rustiger. Overal staan struiken en bomen en daar in het dal ligt het dorpje. Met de bakker, de groenteboer en kleine winkels.

‘Waarom holde jij zo hard?’

Waarom loop jij in de weg? denkt Milou.

‘Je hoeft niet te haasten,’ gaat de vrouw verder.

‘Ik moet veel ontdekken,’ zegt Milou.

‘Jij bent jong, je hebt tijd genoeg. Ik niet.’

Dat weet die vrouw toch niet zeker.

‘Ik heet Suzanne. Zeg maar Suus, en hoe heet jij?’

‘Milou.’

‘Mooie Franse naam. Die past hier prima.’

‘Ben jij Frans of Nederlands?’

‘Ik kom uit Nederland, maar ik woon al vele jaren hier.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik van Frankrijk houd. Lang geleden was ik de baas van het vakantiepark waar jij nu vakantie viert.’ Suus weet dus dat Milou daar met haar ouders is. Logisch, hier in de buurt komen bijna alleen mensen van het park. Hun huisje staat aan de rand. Ze hoeft alleen een poort door om op dit weggetje te komen.

‘Ik ben de buurvrouw.’ Suus wijst naar het kleine huis.

